

Teza

Wyższa Komisja Dyscyplinarna Służby Cywilnej uznała stopień szkodliwości czynów popełnionych przez Obwinionego za niewielki, gdyż nie doszło do narażenia Skarbu Państwa na szkodę. Kara upomnienia jest w tej sprawie adekwatna do stopnia winy i rodzaju czynów stanowiących naruszenie obowiązków członka korpusu służby cywilnej.

Naruszenie obowiązku

Przestrzegania Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i innych przepisów prawa; chronienia interesów państwa oraz praw człowieka i obywatela; rzetelnego i bezstronnego, sprawnego i terminowego wykonywania powierzonych zadań.

Naruszenie zasady sc lub zasady etyki ksc

legalizmu, praworządności i pogłębiania zaufania obywateli do organów administracji publicznej; profesjonalizmu; odpowiedzialności za działanie lub zaniechanie; rzetelności

Sygn. akt DSC.ZK.3602.39.2016 KC

Warszawa, dnia 16 marca 2016 roku

ORZECZENIE

Wyższa Komisja Dyscyplinarna Służby Cywilnej

w składzie:

Przewodniczący:	Sławomir Majszyk
Członkowie:	Katarzyna Łupińska Radosław Płucisz Anna Żółkowska Anna Borowska
Protokolant	Krystyna Czechowska

przy udziale:

- Obwinionego - JH
- Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Urzędu - DG;

po rozpoznaniu w dniu 16 marca 2016 roku na rozprawie, w siedzibie Kancelarii Prezesa Rady Ministrów w Warszawie, sprawy JH, obwinionego o naruszenie obowiązków członka korpusu służby cywilnej określonych w:

- 1) art. 76 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy dnia 21 listopada 2008 roku o służbie cywilnej (tekst jednolity Dz. U. z 2014 r., poz. 1111 z późn. zm.) w związku z art. 8 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 roku - Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., poz. 267 z późn. zm.) oraz §2 pkt 1,2,3, §7 pkt 3,4,10 Zarządzenia Nr 70 Prezesa Rady Ministrów z dnia 6 października 2011 roku w sprawie wytycznych w zakresie przestrzegania zasad służby cywilnej oraz w sprawie zasad etyki korpusu służby cywilnej (Monitor Polski z 2011 r., poz. 953) w ten sposób, że wprowadził w błąd zobowiązaną ZG, informując, że jedyną możliwą formą uregulowania zaległości wymienionych w udzielonej jej w dniu 9 kwietnia 2013 roku promesie środkami pochodzącymi od pożyczkodawcy jest dokonanie u niego zajęcia wierzytelności przez organ egzekucyjny, czym naraził zobowiązaną na straty finansowe, a organ administracji publicznej na stratę zaufania wśród obywateli;
- 2) art. 76 ust. 1 pkt 1, 2, 4 ustawy z dnia 21 listopada 2008 roku o służbie cywilnej, §19 pkt 1 Zarządzenia Nr 70 Prezesa Rady Ministrów z dnia 6 października 2011 roku, §17 pkt 8 Regulaminu organizacyjnego Urzędu będącego załącznikiem Nr do Załącznika w sprawie nadania Regulaminu Organizacyjnego w Urzędzie, w ten sposób, że w kwietniu 2013 roku sprawował niewłaściwy nadzór nad pracownikiem CK dopuszczając do wprowadzenia przez nią niezetelnych danych w podsystemie EGAPOLTAX, a w tym:
 - zarejestrowania w dniu 16 kwietnia 2013 roku czynności „zajęcie innych wierzytelności” skierowanej do dłużnika zajętej wierzytelności z wsteczną datą 15 kwietnia 2013 roku (bez nadania numeru w Bibliotece Akt) oraz
 - zarejestrowania potwierdzenia odbioru przez pożyczkodawcę zajęcia wierzytelności pomimo niedysponowania dokumentem potwierdzającym odbiór tego zajęcia, skutkujących dopuszczeniem do nienależnej wypłaty CK wynagrodzenia prowizyjnego w kwocie 3.356,17 zł, co naraziło Kierownika Urzędu. na stratę finansową,
- 3) art. 76 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008 roku o służbie cywilnej, art. 33 § 4 ustawy

z dnia 14 czerwca 1960 roku - Kodeks postępowania administracyjnego, §2 pkt 1 i 2 oraz § 8 pkt 1 i 2 Zarządzenia Nr 70 Prezesa Rady Ministrów z dnia 6 października 2011 roku w ten sposób, że nie stosował w praktyce wynikających z obowiązujących przepisów prawa zasad doręczania pisma, w szczególności zawiadomień dotyczących:

- zajęcia wierzytelności znak (bez nadanego numeru w Bibliotece Akt) wynikających z przepisów art. 89 §1 i §2 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 roku o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (tekst jednolity Dz.U. z 2014 r., poz. 1619 z późn. zm.) i w związku z art. 33 §4 kpa, a następnie - zawiadomienia o uchyleniu ww. zajęcia, co uczyniło - pomimo osobistego nadzoru JH nad prowadzoną sprawą - nieskutecznym ww. zajęcie wierzytelności na kwotę 181 414, 86 zł i nieuprawnione rozliczenie tej kwoty jako realizacji zajęcia skutkujące m.in. nienależną wypłatą wynagrodzenia prowizyjnego dla CK w kwocie 3 356,17 zł,

JH naruszając ww. przepisy powszechnie obowiązujące nie przestrzegał równocześnie zasady legalizmu, praworządności i pogłębiania zaufania do organów administracji publicznej oraz odpowiedzialności za działanie lub zaniechanie, o których mowa w §2 pkt 1 oraz §8 pkt 1 i 2 Zarządzenia nr 70 Prezesa Rady Ministrów z dnia 6 października 2011 roku;

na skutego odwołania Obwinionego z dnia 13 stycznia 2016 roku od orzeczenia Komisji Dyscyplinarnej Urzędu z dnia 10 grudnia 2015 roku uznającego Obwinionego winnym naruszenia obowiązków członka korpusu służby cywilnej określonych w art. 76 ust. 1 pkt 1, 2, 4 ustawy z dnia 21 listopada 2008 roku o służbie cywilnej w ten sposób, że sprawował niewłaściwy nadzór nad pracownikiem CK dopuszczając do wprowadzenia przez nią nierzetelnych danych w podsystemie EGAPOLTAX oraz art. 76 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008 roku o służbie cywilnej w ten sposób, że niestosował w praktyce zasad doręczania pism wynikających z obowiązujących przepisów i ukaranego przez Komisję Dyscyplinarną Urzędu karą obniżenia wynagrodzenia zasadniczego o 10% przez okres trzech miesięcy, a także uniewinniającego Obwinionego od zarzutu naruszenia obowiązków członka korpusu służby cywilnej określonych w art. 76 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 21 listopada 2008 roku o służbie cywilnej w ten sposób, że wprowadził w błąd zobowiązaną ZG informując ją, że jedyną możliwą formą uregulowania zaległości wymienionych w udzielonej jej w dniu 9 kwietnia 2013 roku promesie środkami pochodzącymi od pożyczkodawcy jest dokonanie u niego zajęcia wierzytelności przez organ egzekucyjny;

na podstawie art. 126 ust. 3 w związku z art. 127 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008 roku o służbie cywilnej oraz § 36 ust. 1 pkt 2) rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 kwietnia 2009 roku w sprawie postępowania wyjaśniającego i postępowania dyscyplinarnego w służbie

cywilnej (Dz. U. Nr 60, poz. 493),

postanawia
zmienić orzeczenie Komisji dyscyplinarnej wydane w I instancji
i orzec karę upomnienia

Przewodniczący: Sławomir Majszyk
Członkowie: Krystyna Łupińska
Radosław Płucisz

Anna Żółkowska

Anna Borowska

UZASADNIENIE

Postępowanie wyjaśniające

W dniu 16 stycznia 2015 roku Kierownika Urzędu otrzymał od CW reprezentującego Dział informację z dnia 15 stycznia 2015 roku o prawdopodobnym naruszeniu w trakcie wykonywania czynności służbowych przez JH i CK zasad ogólnych postępowania administracyjnego, przepisów ustawy o służbie cywilnej oraz zasad etycznych służby cywilnej.

W tym samym dniu Kierownik Urzędu polecił Rzecznikowi Dyscyplinarnemu wszczęcie postępowania wyjaśniającego w sprawie.

Rzecznik Dyscyplinarny wszczął postępowanie wyjaśniające w dniu 27 stycznia 2015 roku w sprawie naruszenia przez JH obowiązków członka korpusu służby cywilnej w ten sposób, że:

- wprowadził w błąd zobowiązaną ZG informując ją, że jedyną możliwą formą uregulowania zaległości wymienionych w udzielonej jej w dniu 9 kwietnia 2013 roku promesie środkami pochodzącymi od pożyczkodawcy HD jest dokonanie u niego zajęcia wierzytelności przez organ egzekucyjny, czym naraził zobowiązaną na straty finansowe, a organ administracji publicznej na stratę zaufania wśród obywateli oraz
- sprawował niewłaściwy nadzór nad pracownikiem CK dopuszczając do dokonania przekłamania danych w podsystemie EGAPOLTAX wskutek zarejestrowania w dniu 16 kwietnia 2013 roku czynności nr „zajęcie innych wierzytelności” skierowanej do dłużnika zajętej

wierzytelności HD ze wsteczną datą 15 kwietnia 2013 roku (bez nadania numeru w Bibliotece Akt) oraz zarejestrowania potwierdzenia odbioru przez pożyczkodawcę zajęcia wierzytelności pomimo niedysponowania dokumentem potwierdzającym odbiór tego zajęcia, a także dopuszczając do nienależnej wypłaty CK wynagrodzenia prowizyjnego w kwocie 3.356,17 zł, co naraziło Kierownika Urzędu. na stratę finansową,

Pismem z dnia 26 maja 2015 roku Obwiniony został poinformowany, że w związku z wejściem w życie tego dnia ustawy z dnia 15 stycznia 2015 roku o zmianie ustawy o Służbie Celnej, ustawy o urzędach i izbach skarbowych oraz niektórych innych ustaw, wymaga wyjaśnienia kwestia dopuszczalności dalszego postępowania dyscyplinarnego. Departament Służby Cywilnej Kancelarii Prezesa Rady Ministrów w piśmie z dnia 28 lipca 2015 roku poinformował, że zgodnie z przepisami tej ustawy komisje dyscyplinarne utworzone w urzędach i izbach skarbowych przed dniem wejścia w życie tej ustawy uległy likwidacji. Sprawy wszczęte i niezakończone przed tym terminem przejęły komisje dyscyplinarne właściwych izb skarbowych, a wszystkie podjęte w dotychczasowym postępowaniu czynności pozostały w mocy (art. 39 ust. 1 i 2 ustawy).

W dniu 20 maja 2015 roku Rzecznik Dyscyplinarny Urzędu przekazał Kierownikowi urzędu i Obwinionemu do wiadomości zawiadomienie o zakończeniu postępowania wyjaśniającego.

Postępowanie dyscyplinarne

W dniu 15 kwietnia 2015 roku Rzecznik Dyscyplinarny złożył wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego. Rzecznik Dyscyplinarny zarzucił Obwinionemu naruszenie obowiązków członka korpusu służby cywilnej tj:

- 1) art. 76 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 21 listopada 2008 roku o służbie cywilnej w związku z art. 8 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 roku - Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., poz. 267 z późn. zm.) oraz §2 pkt 1, 2, 3, §7 pkt 3, 4, 10 Zarządzenia Nr 70 Prezesa Rady Ministrów z dnia 6 października 2011 roku w sprawie wytycznych w zakresie przestrzegania zasad służby cywilnej oraz w sprawie zasad etyki korpusu służby cywilnej w ten sposób, że wprowadził w błąd zobowiązaną ZG, informując ją, że jedyną możliwą formą uregulowania zaległości wymienionych w udzielonej jej w dniu 9 kwietnia 2013 roku promesie środkami pochodzącymi od pożyczkodawcy jest dokonanie u niego zajęcia wierzytelności przez organ egzekucyjny, czym naraził zobowiązaną na straty finansowe, a organ administracji publicznej na stratę zaufania wśród obywateli,
- 2) art. 76 ust. 1 pkt 1, 2, 4 ustawy z dnia 21 listopada 2008 roku o służbie cywilnej, §19 pkt 1 Zarządzenia Nr 70 Prezesa Rady Ministrów z dnia 6 października 2011 roku, §17 pkt 8

Regulaminu organizacyjnego Urzędu będącego załącznikiem Nr do Załącznika w sprawie nadania Regulaminu Organizacyjnego w Urzędzie w ten sposób, że w kwietniu 2013 roku sprawował niewłaściwy nadzór nad pracownikiem CK dopuszczając do wprowadzenia przez nią nierzetelnych danych w podsystemie EGAPOLTAX, a w tym:

- zarejestrowania w dniu 16 kwietnia 2013 roku czynności „zajęcie innych wierzytelności” skierowanej do dłużnika zajętej wierzytelności z wsteczną datą 15 kwietnia 2013 roku (bez nadania numeru w Bibliotece Akt) oraz
- zarejestrowania potwierdzenia odbioru przez pożyczkodawcę zajęcia wierzytelności pomimo niedysponowania dokumentem potwierdzającym odbiór tego zajęcia, skutkujących dopuszczeniem do nienależnej wypłaty CK wynagrodzenia prowizyjnego w kwocie 3.356,17 zł, co naraziło Kierownika Urzędu na stratę finansową,

3) art. 76 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008 roku o służbie cywilnej, art. 33 §4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 roku - Kodeks postępowania administracyjnego, §2 pkt 1 i 2 oraz § 8 pkt 1 i 2 Zarządzenia Nr 70 Prezesa Rady Ministrów z dnia 6 października 2011 roku w ten sposób, że nie stosował w praktyce wynikających z obowiązujących przepisów prawa zasad doręczania pisma, w szczególności zawiadomień dotyczących:

- zajęcia wierzytelności znak EA (bez nadanego numeru w Bibliotece Akt) wynikających z przepisów art. 89 §1 i §2 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 roku o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (tekst jednolity Dz. U. z 2014 r., poz. 1619 z późn. zm.) i w związku z art. 33 §4 kpa, a następnie
- zawiadomienia o uchyleniu ww. zajęcia, co uczyniło - pomimo osobistego nadzoru JH nad prowadzoną sprawą - nieskutecznym ww. zajęcie wierzytelności na kwotę 181 414, 86 zł i nieuprawnione rozliczenie tej kwoty jako realizacji zajęcia skutkujące m.in. nienależną wypłatą wynagrodzenia prowizyjnego dla CK w kwocie 3 356,17 zł,

JH naruszając ww. obowiązujące przepisy powszechnie obowiązujące nie przestrzegał równocześnie zasady legalizmu, praworządności i pogłębiania zaufania do organów administracji publicznej oraz odpowiedzialności za działanie lub zaniechanie, o których mowa w §2 pkt 1 oraz §8 pkt 1 i 2 Zarządzenia nr 70 Prezesa Rady Ministrów z dnia 6 października 2011 roku i zwrócił się o wymierzenie kary obniżenia wynagrodzenia zasadniczego o 25% przez okres 6 miesięcy.

Postępowanie przed Komisją Dyscyplinarną

Komisja Dyscyplinarna Urzędu rozpatrzyła tę sprawę na rozprawie w dniu 10 grudnia 2015 roku. W wydanym tego dnia orzeczeniu Komisja Dyscyplinarna uniewinniła JH od zarzucanego mu czynu polegającego na wprowadzeniu w błąd zobowiązanej ZG poprzez

poinformowanie jej, że jedyną możliwą formą uregulowania zaległości wymienionych w udzielonej jej w dniu 9 kwietnia 2013 roku promesie środkami pochodzącymi od pożyczkodawcy jest dokonanie u niego zajęcia wierzytelności przez organ egzekucyjny i jednocześnie uznała JH winnym popełnienia dwóch czynów:

- sprawowania niewłaściwego nadzoru nad pracownikiem CK dopuszczając do wprowadzenia przez nią nierzetelnych danych w podsystemie EGAPOLTAX, w tym zarejestrowania w dniu 16 kwietnia 2013 roku czynności „zajęcie innych wierzytelności” skierowanej do dłużnika zajętej wierzytelności z wsteczną datą 15 kwietnia 2013 roku oraz zarejestrowania potwierdzenia odbioru przez pożyczkodawcę zajęcia wierzytelności pomimo niedysponowania dokumentem potwierdzającym odbiór tego zajęcia skutkującym dopuszczeniem do nienależnej wypłaty CK wynagrodzenia prowizyjnego w kwocie 3.356,17 zł, co naraziło Kierownika Urzędu na stratę finansową oraz
- niestosowania w praktyce wynikających z obowiązujących przepisów prawa zasad doręczania pism, a w szczególności zawiadomień dotyczących zajęcia wierzytelności wynikających z art. 89 §1 i §2 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 roku o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, a następnie zawiadomienia o uchyleniu ww. zajęcia co uczyniło pomimo osobistego nadzoru JH nad prowadzoną sprawą nieskutecznym ww. zajęcie wierzytelności na kwotę 181 414, 86 zł i nieuprawnione rozliczenie tej kwoty jako realizacji zajęcia skutkującego m.in. nienależną wypłatą wynagrodzenia prowizyjnego na rzecz CK w kwocie 3.356, 17 zł i wymierzyła Obwinionemu karę obniżenia wynagrodzenia zasadniczego o 10% przez okres trzech miesięcy.

W odniesieniu do pierwszego czynu zarzucanego Obwinionemu polegającego na wprowadzeniu w błąd zobowiązanej ZG poprzez informację, że jedyną możliwą formą uregulowania zaległości wymienionych w udzielonej jej w dniu 9 kwietnia 2013 roku promesie środkami pochodzącymi od pożyczkodawcy jest dokonanie u niego zajęcia wierzytelności przez organ egzekucyjny. Komisja Dyscyplinarna uznała, że zebrany materiał dowodowy i złożone przez Obwinionego wyjaśnienia nie dają podstawy do uznania Obwinionego winnym stawianego mu zarzutu naruszenia obowiązków członka korpusu służby cywilnej określonych w art. 76 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o służbie cywilnej.

W odniesieniu do drugiego czynu Komisja Dyscyplinarna za bezsporne uznała zarejestrowanie w dniu 16 kwietnia 2013 roku czynności „zajęcie innych wierzytelności” skierowanej do dłużnika zajętej wierzytelności z wsteczną datą 15 kwietnia 2013 roku oraz zarejestrowanie potwierdzenia odbioru poprzez pożyczkodawcę zajęcia wierzytelności pomimo niedysponowania dokumentem potwierdzającym odbiór tego zajęcia. Komisja Dyscyplinarna uznała, że wskazana kara jest zgodna z prawem i stanem faktycznym w sprawie oraz adekwatna do stopnia zawinienia Obwinionego. Pracownica rejestrując czynność zajęcia wskazała datę 15

kwietnia 2013 roku, co należy uznać za nieprawidłowe i niedopuszczalne.

Komisja Dyscyplinarna zakwestionowała tryb doręczenia zawiadomienia o zajęciu prawa majątkowego przyjęty przez Obwinionego. Warunki dokonania zajęcia wierzytelności pieniężnej innej niż określona w art. 72-85 ustawy określone w art. 89 ust. 1 i 2 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji nie zostały spełnione. Zdaniem Komisji Dyscyplinarnej doręczenie zawiadomienia o zajęciu za pośrednictwem zobowiązanej nie jest dopuszczalne.

Przy określaniu wymiaru kary Komisja Dyscyplinarna kierowała się stopniem winy i rodzajem czynów stanowiących naruszenie obowiązków członka korpusu służby cywilnej oraz postawą Obwinionego nie przyznającego się do nieprawidłowości w zakresie doręczenia korespondencji oraz w zakresie braku sprawowania właściwego nadzoru nad pracownikiem.

Odwołanie od orzeczenia Komisji Dyscyplinarnej

Odwołanie od orzeczenia Komisji Dyscyplinarnej złożył Obwiniony pismem z dnia 13 stycznia 2016 roku. Obwiniony wskazał, iż zgodnie z art. 41 ustawy z dnia 15 stycznia 2015 roku o zmianie ustawy o Służbie Celnej, ustawy o urzędach i izbach skarbowych oraz niektórych innych ustaw, postępowanie dyscyplinarne, po wejściu ustawy w życie, powinno być prowadzone przez inny organ. W dniu wejścia w życie tej ustawy w sprawie Obwinionego nie toczyło się postępowanie dyscyplinarne przed Komisją Dyscyplinarną. Rzecznik Dyscyplinarny nie jest właściwy do prowadzenia postępowania wyjaśniającego w służbie cywilnej oraz do wnioskowania o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego na tym etapie sprawy. Zdaniem Obwinionego naruszenie trybu postępowania miało bezpośredni wpływ na wynik sprawy, bo Rzecznik Dyscyplinarny kierując wnioskiem o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego wziął pod uwagę stan faktyczny nieokreślony w pełni, bez ustaleń zawartych w sprawozdaniu z kontroli uproszczonej z dnia 12 czerwca 2015 roku, podobnie jak Komisja Dyscyplinarna.

Obwiniony wskazał też na naruszenie §10 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 kwietnia 2009 roku, gdyż na dzień wszczęcia postępowania dyscyplinarnego, tj. w dniu 15 kwietnia 2015 roku postępowanie wyjaśniające nie zostało zakończone przez Rzecznika Dyscyplinarnego. Przed wszczęciem postępowania dyscyplinarnego niezbędne jest zakończenie postępowania wyjaśniającego, które wymaga powiadomienia osoby, której dotyczyło postępowanie wyjaśniające o zakończeniu postępowania, udostępnienia jej zebranych dowodów oraz umożliwienia złożenia dodatkowych wyjaśnień. O zakończeniu postępowania wyjaśniającego i o złożonym w dniu 15 kwietnia 2015 roku wniosku do Komisji Dyscyplinarnej o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego Obwiniony został powiadomiony pismem z dnia 20 maja 2015 roku.

Ponadto Obwiniony zarzucił orzeczeniu Komisji Dyscyplinarnej, iż nie zostało ono oparte na ocenie całego materiału dowodowego. Komisja Dyscyplinarna uwzględniła ustalenia Rzecznika Dyscyplinarnego wynikające ze wstępnej oceny stanu faktycznego dokonanej przez p.o. Kierownika Działu dnia 20 stycznia 2015 r. oraz oceny materiału dowodowego zebranego do dnia 15 kwietnia 2015 roku. Zdaniem Obwinionego, Komisja Dyscyplinarna w wydanym orzeczeniu nie wzięła pod uwagę ustaleń zawartych w sprawozdaniu z kontroli wewnętrznej z dnia 12 czerwca 2015 roku, co miało wpływ na wynik sprawy.

Obwiniony uważa zarzut niesprawowania nadzoru nad pracownikiem CK w zakresie dokonania przez nią czynności zajęcia za bezzasadny. Możliwe jest, że pracownik odnotował dokonanie zajęcia wierzytelności w systemie EGAPOLTAX w dniu 15 kwietnia 2013, a wydrukował w dniu 16 kwietnia 2013 roku, jednakże szczegółów tej czynności nie pamięta. Komisja Dyscyplinarna nie była w stanie jednoznacznie ustalić, czy CK dokonała w EGAPOLTAX czynności zajęcia dnia 15 kwietnia 2013 roku (na co wskazuje data czynności na zajęciu), czy 16 kwietnia 2013 (data wydrukowania zajęcia z EGAPOLTAX). Dlatego brak jest dowodów dostatecznie uzasadniających winę Obwinionego w sprawowaniu nadzoru nad tą sprawą.

Obwiniony wskazał, iż sprawując nadzór nad Działem ... (zastępstwo za inną osobę) i nad Działem ... nie miał możliwości analizy każdego zajęcia dokonanego przez pracownika. Przy tak dużej ilości tytułów wykonawczych i ilości codziennie dokonywanych zajęć nie mógł sprawować bezpośredniego nadzoru procesu dokonywania czynności w EGAPOLTAX. Długoletnia praca CK nie dawała podstaw przypuszczać, że swoimi czynnościami doprowadzi do rozbieżności w datach, była pracownikiem zaangażowanym w pracę, realizowała zadania szybko i osiągała dobre wyniki w realizacji tytułów wykonawczych i ściągłości.

Dodatkowo w odwołaniu Obwiniony uznał za niezasadne przyjęcie przez Komisję Dyscyplinarną ustaleń Rzecznika Dyscyplinarnego w zakresie niezgodnego z prawem doręczenia zawiadomienia o zajęciu i w konsekwencji narażenia przez Obwinionego na stratę Skarbu Państwa poprzez wypłatę wynagrodzenia prowizyjnego pracownikowi w wysokości 3.356,17 zł (tj. 1,85% z kwoty 181.414,86 zł). Zarzut niestosowania w praktyce zasad doręczania zawiadomienia o zajęciu i uchylenia przedmiotowego zajęcia, wynikających z obowiązujących przepisów prawa jest bezzasadny. Kwota 181.414,86 zł pomniejszyła kwotę zaległości podatkowej zobowiązanej i nie została uznana za nieściągniętą od zobowiązanej w toku postępowania egzekucyjnego. Brak było podstaw do zakwestionowania wypłaty wynagrodzenia prowizyjnego pracownikowi zgodnie z §2 pkt 5 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z 25 kwietnia 2007 roku w sprawie uprawnień szczególnych przysługujących niektórym kategoriom członkom korpusu służby cywilnej.

W tej sprawie nie doszło do narażenia Skarbu Państwa na stratę, albowiem kwota nie została zwrócona dłużnikowi zajętej wierzytelności. Zarzut narażenia Skarbu Państwa na stratę nie ma potwierdzenia w ustalonym stanie faktycznym.

Według Obwinionego tryb doręczenia zajęcia wierzytelności był niestandardowy, ale zgodny z prawem. Ustawa z dnia 17 czerwca 1966 roku o postępowaniu egzekucyjnym w administracji nie reguluje sposobu doręczenia korespondencji, odsyłając do ustawy z 14 czerwca 1960 roku Kodeks postępowania administracyjnego. W omawianej sytuacji miał zastosowanie art. 33 §4 kpa, który przewiduje, że w sprawach mniejszej wagi organ może nie żądać pełnomocnictwa, jeżeli pełnomocnikiem jest członek najbliższej rodziny lub domownik strony, a nie ma wątpliwości co do istnienia

i zakresu upoważnienia do występowania w imieniu strony. Zobowiązana poinformowała, że spełnia przesłankę do odbioru przedmiotowego zajęcia i zobowiązuje się do przekazania dłużnikowi HD, osobie godnej jej zaufania i będącej w stałych relacjach, zawiadomienia o zajęciu (zobowiązanie do przekazania zawiadomień zostało ujęte w formie adnotacji pracownika CK na dokumencie zajęcia ad acta). Obwiniony uznał, że zobowiązana ZG jest posłańcem w sprawie i może w imieniu dłużnika HD odebrać zajęcie. Oświadczyła ona bowiem, że spełnia przesłankę z art. 33 §4 kpa.

Obwiniony wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego orzeczenia Komisji Dyscyplinarnej lub w części, w jakiej uznano go za winnego naruszenia obowiązków członka korpusu służby cywilnej ze względu na brak podstaw prawnych do wydania przedmiotowego orzeczenia oraz niepopelnienie zarzucanych mu czynów.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna Służby Cywilnej po przeprowadzeniu rozprawy zważyła i ustaliła, co następuje:

Zgodnie z § 34 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 kwietnia 2009 roku w sprawie postępowania wyjaśniającego i postępowania dyscyplinarnego w służbie cywilnej, Wyższa Komisja Dyscyplinarna Służby Cywilnej rozpatruje odwołanie od orzeczenia komisji dyscyplinarnej wydanego w I instancji w granicach zarzutów podniesionych w odwołaniu.

Jako organ odwoławczy Wyższa Komisja Dyscyplinarna Służby Cywilnej jest zobowiązana w pierwszej kolejności do kontroli formalnej orzeczenia wydanego w I instancji.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna Służby Cywilnej uznała, iż kwestia zasadności prowadzenia postępowania dyscyplinarnego przez Komisję Dyscyplinarną Izby po wejściu w życie ustawy z dnia 15 stycznia 2015 roku o zmianie ustawy o Służbie Celnej, ustawy o urzędach i izbach skarbowych oraz niektórych innych ustaw nie budzi wątpliwości. Została ona wyjaśniona w piśmie Departamentu Służby Cywilnej Kancelarii Prezesa Rady Ministrów z dnia 28 lipca 2015 roku. Zgodnie z art. 42 tej ustawy z dniem jej wejścia w życie pracownicy urzędów skarbowych stali się pracownikami izb skarbowych. Nie doszło do ustania stosunku pracy pracowników urzędów skarbowych, gdyż stroną istniejących stosunków pracy stała się izba skarbową. Tej sytuacji nie dotyczy §25 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 kwietnia 2009 roku w sprawie postępowania wyjaśniającego i postępowania dyscyplinarnego w służbie cywilnej, który przewiduje umorzenie postępowania dyscyplinarnego w razie ustania stosunku pracy. Postępowania dyscyplinarne powinny być kontynuowane. Zgodnie z art.39 ust.2 ustawy

sprawy wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie ustawy prowadzą komisje dyscyplinarne właściwych izb skarbowych, a wszystkie czynności podjęte w dotychczasowym postępowaniu pozostają w mocy.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna Służby Cywilnej stwierdziła, iż postępowanie wyjaśniające nie zostało zakończone przez Rzecznika Dyscyplinarnego przed wszczęciem postępowania dyscyplinarnego. Dopiero pismem z dnia 20 maja 2015 roku Rzecznik Dyscyplinarny zawiadomił Obwinionego o zakończeniu postępowania wyjaśniającego i o złożonym w dniu 15 kwietnia 2015 roku wniosku do Komisji Dyscyplinarnej o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego. Zgodnie z §10 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 kwietnia 2009 roku w sprawie postępowania wyjaśniającego i postępowania dyscyplinarnego w służbie cywilnej Rzecznik Dyscyplinarny powinien niezwłocznie powiadomić osobę, której dotyczyło postępowanie wyjaśniające o zakończeniu postępowania, udostępnić jej zebrane dowody i umożliwić złożenie dodatkowych dowodów, a także powiadomić osobę, która poleciła wszczęcie postępowania wyjaśniającego o dokonanych ustaleniach. Dopiero wtedy, jeżeli w wyniku postępowania wyjaśniającego zostanie potwierdzona zasadność zarzutów stawianych osobie, której dotyczyło postępowanie wyjaśniające Rzecznik Dyscyplinarny sporządza wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego i niezwłocznie kieruje go do komisji dyscyplinarnej.

Brak dopełnienia tej czynności w określonym terminie nie miał jednakże wpływu na możliwość skorzystania przez Obwinionego z prawa do obrony, gdyż mógł on zapoznać się z dowodami zebranymi w sprawie i przedstawić dodatkowe wyjaśnienia. Powyższe uchybienie formalne nie ma wpływu na możliwość merytorycznego rozpatrzenia sprawy.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna Służby Cywilnej uznała, że w sprawie został zebrany wystarczający materiał dowodowy do wydania merytorycznego rozstrzygnięcia. Ustalenia zawarte w orzeczeniu Komisji Dyscyplinarnej uwzględniają nie tylko materiał dowodowy zebrany przez Rzecznika Dyscyplinarnego, ale także wyniki kontroli wewnętrznej umieszczone w sprawozdaniu z dnia 12 czerwca 2015 roku.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna Służby Cywilnej wskazała, iż ustalenia Komisji Dyscyplinarnej I instancji co do winy Obwinionego w zakresie popełnienia zarzucanych mu czynów są prawidłowe i w tym zakresie powinny zostać utrzymane w mocy.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna Służby Cywilnej ustaliła, iż w świetle zebranego materiału dowodowego doszło do zarejestrowania w dniu 16 kwietnia 2015 roku czynności zajęcia innych wierzytelności skierowanej do dłużnika zajętej wierzytelności z wsteczną datą 15 kwietnia 2015 roku oraz zarejestrowania potwierdzenia odbioru przez pożyczkodawcę zajęcia wierzytelności pomimo niedysponowania dokumentem potwierdzającym odbiór tego zajęcia.

Dłużnik tej wierzytelności nie otrzymał też zawiadomienia o zajęciu wierzytelności. Brak efektywnego nadzoru ze strony Obwinionego miał wpływ na naruszenie przepisów obowiązujących w tym względzie.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna Służby Cywilnej stwierdziła również, że Obwiniony nie przestrzegał zasad doręczania pism, w tym w odniesieniu do zawiadomienia o zajęciu wierzytelności wynikających z art. 89 §1 i §2 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 roku o postępowaniu egzekucyjnym oraz zawiadomienia o uchyleniu tego zajęcia. Doręczenie zawiadomienia o zajęciu prawa majątkowego stanowiącego wierzytelność pieniężną u dłużnika zajętej wierzytelności poprzez zobowiązaną w celu przekazania dłużnikowi zajętej wierzytelności było niezgodne z obowiązującymi przepisami prawa. Zgodnie z art. 89 ust. 2 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 roku o postępowaniu egzekucyjnym w administracji zajęcie wierzytelności jest dokonane z chwilą doręczenia dłużnikowi zajętej wierzytelności zawiadomienia o zajęciu. Przesłanie przez organ egzekucyjny do dłużnika zobowiązanego zawiadomienia o zajęciu wierzytelności pieniężnej zobowiązanego jest niezbędnym warunkiem dokonania tej czynności prawnej. Takie stanowisko znajduje potwierdzenie w orzecznictwie sądowym (np. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 1972 roku w sprawie o sygn. akt I CR 220/72).

Nie było też możliwe skorzystanie z pełnomocnictwa domniemanego, o którym mowa w art. 33 §4 kpa ze względu na brak spełnienia wymogów określonych w tym przepisie. Pełnomocnictwo domniemane może być bowiem zastosowane, jeżeli dotyczy sprawy mniejszej wagi, pełnomocnikiem jest członek najbliższej rodziny lub domownik strony i nie ma wątpliwości co do istnienia i zakresu upoważnienia.

Z uzasadnienia orzeczenia Komisji Dyscyplinarnej I instancji wynika, że Komisja Dyscyplinarna przy ustalaniu wymiaru kary kierowała się stopniem winy i rodzajem czynów stanowiących naruszenie obowiązków członka korpusu służby cywilnej oraz postawą Obwinionego, który nie przyznał się do postępowania sprzecznego z obowiązkami wynikającymi z art. 76 ust. 1 pkt 1, 2 i 4 ustawy z dnia 21 listopada 2008 roku o służbie cywilnej. Komisja Dyscyplinarna nie dokonała wszechstronnej analizy wszystkich okoliczności istotnych przy ustalaniu wymiaru kary, o których mowa w § 30 ust. 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z 9 kwietnia 2009 roku w sprawie postępowania wyjaśniającego i postępowania dyscyplinarnego w służbie cywilnej, a więc nie tylko stopnia winy i rodzaju czynów stanowiących naruszenie obowiązków członka korpusu służby cywilnej, ale także ich skutków oraz zachowania Obwinionego przed popełnieniem tych czynów i po ich popełnieniu. Kara powinna być adekwatna do skutków popełnionych czynów oraz motywów, jakimi kierował się

Obwiniony.

Zadania wykonywane przez Obwinionego i podległych mu pracowników były ważne i pilne, wiązały się one z koniecznością wyegzekwowania od zobowiązanej zobowiązań pieniężnych należnych Skarbowi Państwa. Obwiniony działał pod presją czasu, był nadmiernie obciążony pracą, jednakże nie może to zwalniać go od odpowiedzialności dyscyplinarnej za naruszenie obowiązku sprawowania właściwego nadzoru nad pracownikiem oraz obowiązku przestrzegania obowiązujących przepisów prawa. Powyższe okoliczności powinny być uwzględnione przy ocenie szkodliwości popełnionych czynów i tym samym przy ustalaniu wymiaru kary.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna Służby Cywilnej uznała stopień szkodliwości czynów popełnionych przez Obwinionego za niewielki, gdyż nie doszło do narażenia Skarbu Państwa na szkodę. Kara upomnienia będzie w tej sprawie adekwatna do stopnia winy i rodzaju czynów stanowiących naruszenie obowiązków członka korpusu służby cywilnej. Podejmując decyzję w sprawie wymiaru kary Wyższa Komisja Dyscyplinarna Służby Cywilnej wzięła także pod uwagę brak karalności Obwinionego i pozytywne oceny okresowe uzyskiwane przez Obwinionego w trakcie dotychczasowej pracy zawodowej.

W tym stanie faktycznym i prawnym, Wyższa Komisja Dyscyplinarna Służby Cywilnej postanowiła jak w sentencji.

Pouczenie

Od niniejszego orzeczenia Stronom oraz Szefowi Służby Cywilnej przysługuje odwołanie do właściwego ze względu na miejsce zamieszkania Obwinionego sądu apelacyjnego - sądu pracy i ubezpieczeń społecznych za pośrednictwem Wyższej Komisji Dyscyplinarnej Służby Cywilnej w terminie dwutygodniowym od dnia doręczenia orzeczenia wraz z uzasadnieniem.

Przewodniczący: Sławomir Majszyk

Członkowie: Katarzyna Łupińska

Radosław Płucisz

Anna Żółkowska

Anna Borowska